

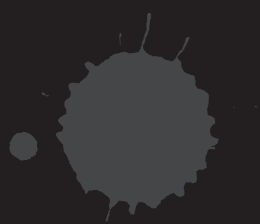

DARREN SHAN

COO
BOO

COC
BOO

Darren Shan

DEMONATA

COC
BOO

Přeložil Richard Podaný

Translation © Richard Podaný, 2010

Copyright © Darren Shan 2005

Cover illustration Mel Grant

ISBN 978-80-7447-026-4

Věnuji:
Bas – své démonické milence

ŘEV
(Řád extrakce vnitřností)
získávají:
Caroline „Koláčnice“ Paulová
D.O.M.I.N.I.C. Kingston
Nicola „Schumacherovka“ Blacoeová

Redaktorská rarita:
Stellasaurus Paskins

Služebníci Chaosu:
Christopher Little
a jeho tlupa

LORD LÍTOST

Lord Lítost seje všechny smutky světa
Lord Lítost sází smutkem ztuhlé stromy

Vprostřed pavučiny lýtý Lord Lítost hlavu sklání

Nestvůrné ruce, nahé oči
Zubatí hadi duši obtočí
Uvnitř jak hrbolatý hřích
Krvavá kůže na tkáních

Vprostřed pavučiny divý Lord Lítost mrtvé shání

Nad rudým přísvitem Lord Lítost se plazí
V bolesti jsou před ním všichni jak nazi
Straní se přátel, soky si hýčká
Rozdrtí naději na bledých víčkách
Měsíce pije, slunce polyká
Jen máchne rukou a smrt s tebou si tyká

Vprostřed pavučiny je běsný Lord Lítost sám

KRYSÍ STŘEVA

Dvě hodiny dějepisu v pátek odpoledne – prostě děs běs! Před pár minutami bych řekl, že nic horšího si nedokážu představit. Jenže pak někdo zaklepe, otevře, já venku za dveřmi spatřím svoji mámu – a je mi jasné, že v životě může vždycky být ještě hůř.

Když zajde někdo z rodičů nečekaně do školy, znamená to jednu ze dvou věcí. Buď máte průšvih, anebo se někdo z vašich blízkých vážně zranil nebo umřel.

Já si okamžitě pomyslím – prosím, ať nikdo není mrtvý! A myslím na tátu, na Gret, na tety, bratrance a sestřenice. Může to být kdokoli. Kdokoli, kdo byl ještě dneska ráno zdravý jako ryba. A teď je mrtvý a studený, jazyk mu čouhá ven, je to kus mrtvého masa, co čeká na pohřeb. Vzpomenu si, jak pohřbívali babičku. Vzpomenu si na otevřenou rakev. Na to, jak se jí leskla kůže, jak jsem ji musel políbit na čelo, na tu bolest a slzy. Prosím, ať nikdo není mrtvý! Prosím! Prosím! Prosím! Pro–

Pak uvidím mámin obličej, a protože je bílý vztekem, pochopím, že nepřišla utěšovat, ale trestat.

Zaúpím, protočím panenky a ucedím pod fousy: „To radši ty mrtvoly!“

Ředitelna. Já, máma a pan Donnellan. Máma žvaní a kafrá o cigaretách. Viděli mě, jak kouřím za kůlnou na bicykly (nejstarší klišé, co si vůbec dovedete představit!). Chce vědět, jestli o tom byl ředitel informován, jestli ví, co žáci v jeho škole tropí.

Je mi pana Donnellana trochu líto. Musí jen sedět, sám trochu vypadá jako školáček, šoupe nohama a tvrdí, že to vážně netušil a že zahájí vyšetřování a urychleně to ukončí. Lhář jeden! Samozřejmě že to věděl. V každé škole jsou místa, kde děcka kouří. Tak to chodí. Učitelé s tím nesouhlasí, ale většinou dělají, že to nevidí. Některé děti kouří – to je fakt. Je bezpečnější, aby kouřily někde u školy, než aby o přestávkách utíkaly mimo její areál.

Máma to ví jakbysmet. Určitě! Jak mi často připomíná, taky bývala mladá. A za jejích časů nemohly být děti až tak jiné. Kdyby toho na chvíličku nechala a zavzpomínala, pochopila by, jak děsně trapně se chová. Nevadilo by mi, kdyby se do mě takhle navážela doma, ale nakráčel do školy a začít dělat přednášky v ředitelně, to se prostě nedělá. To přehání – a fest.

Jenže povědět jí to nemůžu, no ne? Nemůžu se prostě ozvat, říct „Ále mami! Oba nás ztrapňuješ, tak laskavě sklapni pec!“ Při tom pomyslení se ušklíbnu, a samozřejmě že právě v tu chvíli se máma na chvililinku odmlčí a přistihne mě. „Čemu se tlešíš?“ zahuláká – a už se zase rozjede: když budu hulit, skončím brzy na prkně a může za to škola, co to tady pan Donnellan provozuje za tyjátr, trádydádý dá, bla bla bla! Núúúúúúda!

Ale její řeči ve škole nejsou nic proti tomu, co slíznu doma. Řve, div jí plíce nevypadnou, řve jako zjednaná. Že prý mě pošle do penzionátní školy – ne, rovnou do vojenské školy! Pak uvidíme, jak se mi to bude líbit, až budu každý den muset brzo vstát a udělat před snídaní sto kliků. No jak se mi to zamlouvá?

„Co tam dávaj k snídani, něco smaženýho, anebo nějakej sajrajt

s cereáliemi a jogurtem?“ Jen co mi ta otázka vyšla z úst, už jsem věděl, že jsem to říkat neměl. Tohle není ta pravá chvíle pro proslulý pichlavý humor Grubbse Gradyho.

Mámin vztek taky vzplál ještě víc, jako když odpálíte ohňostroj. Za koho se mám? A jestlipak vím, jak moc za mě platí? A co kdyby mě vykopli ze školy? A pak závěrečný argument, který tak děsně rády vytahují z klobouku všechny mámy na světě – „Jenom počkej, až přijde domů táta!“

Táta není tak vycukaný jako máma, ale spokojeně taky nevypadá. Pová mi, že jsem ho hrozně zklamal. Tolikrát mě varovali, jak je kouření škodlivé, jak lidem ničí plíce a způsobuje rakovinu.

„Kouřit je pitomost,“ povídá. Jsme v kuchyni (nevylezl jsem z ní, co mě máma dovezla ze školy, když nepočítám, že jsem si zašel na záchod). „Je to nechutné, asociální, zabíjí to lidi. Proč to děláš, Grubbsi? Myslel jsem si, že máš víc rozumu.“

Mlčky pokrčím rameny. Co taky říkat? Nehrajou fér. Samozřejmě že kouření je pitomost. Samozřejmě že způsobuje rakovinu. Samozřejmě že by se to dělat nemělo. Jenže moji kamarádi kouří. Je to prostě cool. Díky tomu se člověk přes poledne sejde s cool lidma a pokecá o cool věcech. Ovšem jenom když kouří. Člověk nemůže být in, když je out. A oni to vědí. Přesto tady stojí, chovají se jak gestapáci a chtějí po mně, abych se zodpovídal z toho, co jsem udělal.

„Jak dlouho už kouříš? Chci to vědět!“ Máma o mně začala mluvit ve třetí osobě, co táta přišel. Jsem takový bídák, že si nezasloužím přímé oslovení.

„Pravda,“ přikývne táta. „Jak dlouho, Grubbsi?“

„Ále, nevím.“

„Týdny? Měsíce? Roky?“

„Takový dva měsíce. Ale jenom jednu dvě denně.“

„Když říká dvě, myslí tím nejímíň pět šest,“ odfrkne si máma.

„Ne, to teda ne!“ vybafnu. „Myslím tím dvě!“

„Nekřič na mě!“ rozhuláká se máma.

„Jen klid,“ pokusí se táta, jenže máma už zase jede, jako by tu nebyl.

„Myslíš si, jak nejsi chytřej? Cpát si do plic svinstvo, ničit si zdraví? Nevychovávali jsme tě pro to, abysme se dívali, jak si způsobíš rakovinu! To nemáme zapotřebí, a určitě ne v téhle době, kdy...“

„A dost!“ Táta zařve tak, že oba nadskočíme. Táta totiž neřve skoro nikdy. Když zuří, většinou se naopak velmi zklidní. Teď mu zrudla tvář a kaboní se – jenže na nás oba, ne jenom na mě.

Máma si odkašle, jako kdyby byla v rozpacích. Sedne si, odhrne si z tváře vlasy a ublíženě se po mně podívá. Tyhle její výrazy nesnáším. Pak se na ni nedokážu podívat zpříma a hádat se s ní.

„Chci, abys s tím přestal, Grubbsi,“ ozve se táta. Už se zase ovládl. „Nebudeme tě trestat...“ Máma chce něco namítnout, ale táta ji umlčí strohým mávnutím rukou. „Ale chci tvoje slovo, že toho necháš. Víím, že to nebude lehké. A že ti kamarádi budou dávat zabrat. Ale je to důležitá věc. Jsou věci, na kterých záleží mnohem víc než vypadat cool. Slibuješ, Grubbsi?“ Odmlčí se. „Samozřejmě to platí, jenom pokud jsi s to přestat...“

„Jasně že jsem,“ ucedím. „Nejsem žádnéj závislák nebo tak.“

„Tak uděláš to? Kvůli sobě – ne kvůli nám?“

Krčím rameny, snažím se chovat, jako by to byla prkotina. „Jasně, když s tím tolik naděláte,“ zívnu.

Táta se usměje. Máma se usměje. Já se usměju.

Pak zadními dveřmi vejde Gret a usmívá se taky – jenže to je zlomyslný, nadřazený úsměv starší ségry. „Tak co, už jste ty drobné problémky vyřešili?“ zeptá se pisklavým, falešně nevinátkovským hláskem.

A já mám v tu chvíli jasno – Gret mě mámě nabonzovala! Zjistila, že kouřím, a řekla jí to. Ta kráva!

Jak se nese kolem a září jako andělíček, pohledem jí do zátylku vypaluju dvě žhavé dírky – a v hlavě se mi jako pekelný hrom rozezní jedno jediné slovo...

Pomsta!

Mám hrozně rád smetáky. Dá se tam najít spousta nechutných věcí. Je to nejlepší místo, kde zapátrat, když si chcete vyrovnat účty se svojí vlezlou podrazáckou sestrou.

Přelézám haldy odpadků, hrabu se v černých pytlích a rozmouchených kartónových krabicích. Nevím přesně, co hledám a jak to použiju, takže jen čekám na inspiraci. A pak najdu v menším plastovém pytlíku šest mrtvých krys s přeraženými vazy, které právě začínají hnít. Skvělé!

Bacha na věc, Gret – už se to veze!

Snídám u stolu v kuchyni. Rádio hraje jen tlumeně. Chci slyšet, co se děje v patře. Snažím se nechechtat. Čekám, kdy ten rachot začne.

Gret je ve sprše. Sprchuje se nejmíň dvakrát denně, než jde do školy, pak když se z ní vrátí. Někdy si dá sprchu i před spaním. Nechápu, proč se někdo obtěžuje s takovou čistotností. Počítám, že to bude projev duševní choroby.

Právě proto, že je tak posedlá sprchováním, jí máma s tátou

dali pokoj s koupelnou. Řekli si, že mi to nebude vadit. A taky nevadí. Naopak, je to bezvadný. Kdyby Gret neměla vlastní sprchu s vlastní poličkou na ručníky, nemohl bych jí provést ten kousek.

Gret zavře sprchu. Voda ještě chvíli cáká, kape, pak ticho. Celý se našponuju. Zním Gretiny zvyky nazpaměť. Vždycky si ručník z poličky vezme až po tom, co se osprchovala, nikdy dřív. Neslyším kroky, ale v duchu ji vidím, jak udělá ty dva tři k ručníkům. Teď sahá nahoru. Bere si ručník. Áááááá pak...

Přesně podle plánu – ozývá se děsný jekot. Nejdřív vlastně jediné vyjeknutí. Pak celá salva, jedno za druhým. Odstrčím misku s namočenými kukuřičnými lupínky a chystám se na největší prču za celý rok.

Máma s tátou stojí u dřezu, probírají, co budou dneska dělat. Když uslyší křik, strnou, pak vyběhnou ke schodům, na které vidím i z místa, kde sedím.

Gret se ale ukáže dřív, než se k nim dostanou. Vyletí ven z koupelny, ječí, plácá se po pažích, aby z nich dostala krvavé cucky, rve si je z vlasů. Je celá od krve. Ručník si tiskne jednou rukou k tělu – i když je hrůzou bez sebe, rozhodně nepřijde do přízemí nahá!

„Co se stalo?“ křičí máma. „Co je?“

„Krev!“ řve Gret. „Jsem samá krev! Sundala jsem jenom ručník a... a...“

Zarazí se. Všimla si, že se směju. Jsem smíchy zlomený v pase. Srandovnější věc jsem v životě neviděl.

Máma se otočí a podívá se na mě. Táta taky. Ztratili řeč.

Gret si z vlasů vyndá růžový chuchvalec, tentokrát už pomalu, a prohlíží si ho. „Co jsi mi dal do ručníku?“ zeptá se tiše.

„Krysí střeva!“ skučím, tluču pěstmi do stolu, smíchy až bre-

čím. „Našel jsem... na skládce krysy... vykuchal jsem je a... a...“
Směju se tak moc, že mi je skoro zle.

Máma na mě upírá oči. Táta na mě upírá oči. Gret na mě upírá oči.

A pak –

„Ty mizernej všivej –!“

Poslední nadávku nestihnu, Gret nejspíš od schodů skočila rychleji než zvuk. Cestou jí spadl ručník. Nemám čas zareagovat, v okamžení je u mě, fackuje mě a škrábe mě na tváři.

„Copak se ti stalo, Greteldo?“ chechtám se, odrážím její ruce, říkám jí jménem, které nesnáší. Když to udělám, ona mi na oplátku obvykle začne říkat Grubitschi, jenže teď zuří tak moc, že ji to nenapadne.

„Ty hajzle!“ vříská. Pak se po mně vrhne, chytí mě za bradu, rozevře mi škubnutím ústa a vši silou se mi pokusí narvat plnou hrst krysích střev do krku.

Okamžitě se přestanu smát – soustíčko hnijících krysích vnitřností, to rozhodně nepatřilo k mému megafóru! „Vodprejskni!“ zařvu a vztekle se po ní oženu. Máma s tátou se najednou vzpamatují a začnou křičet, oba přesně najednou.

„Nechte toho!“

„Přestaň bít sestru!“

„Vona se zcvokla!“ zajímám se, odstrkuju supící Gret, pak spadnu ze židle.

„Je to zvíře!“ vzlyká Gret, vybírá si z vlasů další kusy střev, otírá si z obličje krysí krev. Dojde mi, že pláče – vlastně pořádně bulí – a že obličej má stejně rudý jako dlouhé, rovné vlasy. Ne od krve, tvář má rudou vztekem, hanbou a... strachem?

Máma sebere ze země ručník, donese ho Gret a omotá ho kolem ní. Táta stojí hned za nimi a obličej má smrtelně zachmu-

řený. Gret si z vlasů vybírá další kousky a kličky krysích střev, pak začne zoufale skučet.

„Mám to všude!“ ječí a pak po mně kousek vnitřností hodí. „Ty hnusná smradlavá zrůdo!“

„Teď jsi smradlavá hlavně ty!“ uchechtnu se. Gret se mi zase vrhne po krku.

„Tak dost!“ Táta to neřekne hlasitě, ale takovým tónem, že jsme strneme.

Máma se na mě dívá s nepokrytým odporem. Tátův pohled by zabíjel. Vycítím, že jsem tu jediný, kdo to vidí i z té humorné stránky.

„Byl to jenom fór,“ ucedím zakřiknutě, dřív, než začnou přšet obvinění.

„Nenávidím tě!“ sykne Gret, pak se znovu rozpláče a teatrálně prchne.

„Cale,“ osloví máma tátu; mně věnuje jen mrazivý pohled. „Postarej se o Grubitsche, já půjdu nahoru a pokusím se uchlácholit Greteldu.“ Pak máma vyrazí do patra. Vždycky nám říká celými jmény. Sama je totiž vybrala a taky jediná na celém světě nechápe, jak jsou kolosálně pitomá.

Táta si vzdychne, dojde k lince, natrhá hodně kusů kuchyňského papíru a setře z podlahy ty nejhorší kusy střev a fleky krve. Dělá to několik minut a mlčky, já ležím vedle převrhnuté židle a nevím, co bude, a teprve pak se táta otočí a upře na mě oceľový pohled. Kolem úst a očí má spoustu ostrých vráseček – znamená to, že opravdu zuří, dokonce ještě víc než kvůli tomu kouření.

„Tos neměl,“ začne.

„Byla to sranda,“ utrousím.

„Ne,“ vyštěkne. „Nebyla.“

„Zasloužila si to!“ rozkřiknu se. „Ona mi provedla horší věc! Pověděla mámě, že kouřím – vím jistě, že to byla ona! A pamatuješ, jak mi tehdy roztavila cínový vojáčky? A jak mi rozstříhala komiksy? A...“

„Některé věci se prostě nedělají,“ skočí mi táta klidně do řeči. „Tohle byla jedna z nich. Narušil jsi její soukromí, ponížil jsi ji, strašně jsi ji vyděsil. A navíc v jaké době! Ty jsi...“ Odmlčí se a pak to zakončí dost chabě: „...jsi ji hrozně vylekal.“ Podívá se na hodinky. „Chystej se do školy. Jak tě potrestáme, to probe-
reme až pak.“

Zkroušeně se vleču nahoru, nechápu, proč je kolem toho tolik povyku. Byl to parádní fór. Když jsem na to myslel, nasmál jsem se celé hodiny. A ta pečlivá příprava... vykuchat krysy, přidat trochu vody, aby střeva byla čerstvá a náležitě nechutná, vstát brzy, vplížit se k ní do pokoje, než vstane, opatrně uložit střeva na správné místo... a všechno to vyšlo nazmar!

Projdu kolem Gretina pokoje a uslyším, jak usedavě pláče. Máma jí něco tichounce šeptá. Stáhne se mi žaludek, jako vždycky, když vím, že jsem provedl něco špatného. Nevšímám si toho. „Je mi fuk, co říkají,“ zavrčím, rozkopnu dveře k sobě do pokoje a rvu ze sebe pyžamo. „Stejně to byl parádní fór!“

Očistec. Na měsíc mám po škole zaracha. Celej MĚSÍC, krucinál! Žádná telka, žádný počítač, žádný komiksy ani knížky – kromě učebnic. Táta mi ovšem v pokoji nechal šachovnici – ani nápad, že by mi moji šachem posedlí rodiče zatrhli i tohle! Šachy jsou v tomhle domě skoro náboženství. Gret i mě vychovávali za šachovnicí. Když jiné prcky učili, jak skládat puzzle, do nás už tloukli ty směšný šachový pravidla.

Můžu chodit do přízemí k jídlu a dovolené mám i návštěvy

v koupelně a na záchodě, ale jinak jsem vězen ve svém pokoji. Ven nesmím dokonce ani o víkendech.

První noc jsem o samotě počastoval Gret všemi nadávkami, co znám. Máma s tátou dostali svůj díl hned po ní. Pak už jsem byl na nějaké výčitky příliš zdrchaný, a tak jsem jen palíčatě mlčel a hrál sám se sebou šachy, aby mi líp uběhl čas.

U jídla se mnou nikdo nemluví. Všichni tři se chovají, jako bych tam nebyl. Dokonce mě ani nesjedou jedovatým pohledem a neušklíbnou se, jak to obyčejně bývá, když mám domácí vězení.

Co jsem ale udělal tak strašného? No dobře, byl to dost surový vtip, však jsem sám věděl, že mě čeká malér... ale tahle jejich reakce je fest přehnaná. Kdybych Gret nějak ztrapnil na veřejnosti, prosím, pochopil bych, co mě čeká. Ale tohle byl soukromý vtip, bylo to jenom mezi námi. Neměli by kolem toho nadělat až takový tyjátr.

Jako ozvěnou se mi vrací tátova slova: „A navíc v jaké době!“ Hodně na to myslím. A taky máma, jak se do mě navázela kvůli kouření, než ji táta přerušil: „To nemáme zapotřebí, a určitě ne v téhle době, kdy...“

Co tím mysleli? O čem to mluvili? Co s tím má společného tahle doba?

Tady něco zavání – a nejsou to jenom krysí střeva.

Hodně času trávím psaním. Deníkové záznamy, povídky, básničky. Pokouším se kreslit komiksy – „Grubbs Grady, superhrdina!“. Jenže kreslení mi moc nejde. Mám výborné známky v jiných předmětech, mnohem lepší, než kdy bude mít ta načuřená koza Gret, jak jí často připomínám, ale výtvarné nadání mám na úrovni slepého kotěte.

Taky dost hraju šachy. Máma s tátou jsou šachoví fanatici. V každé místnosti je jedna šachovnice a oni sehrají několik partií každý večer, jeden proti druhému, anebo proti známým ze šachového klubu. Gret i mě nutí hrát taky. Moje nejstarší vzpomínka je, jak ožužlávám bílou věž a táta mi vysvětluje, jak se táhne jezdcem.

Jsem s to porazit skoro všechny děti ve svém věku a už jsem vyhrál pár krajských soutěží, ale oproti mámě, tátovi a Gret jsem o třídu níž. Gret vítězí i na celostátní úrovni a dokáže se mnou zatočit v devíti partiích z deseti. Mámu jsem porazil jenom dvakrát v životě. Tátu nikdy.

A je to největší rozbuška hádek a sporů v celém mém životě. Máma s tátou mě nijak netlačí k tomu, abych vynikal ve škole nebo v jiných hrách a sportech, ale se šachem mi nedají pokoj nikdy. Nutí mě číst šachovou literaturu a sledovat videonahrávky z turnajů. U jídla se sáhodlouze bavíme o šachu a v tátově pracovně probíráme legendární partie a styl vel mistrů a to, jak bych se mohl zlepšit. Posílají mě k soukromým trenérům a pořád mě přihlašují na turnaje. V jednom kuse se s nimi o to hádám, protože radši bych se koukal na fotbal a hrál fotbal, ale oni necouvnu ani o píd'.

Bílá věž bere černého pěšce, ohrožuje černou královnu. Černá královna couvne do bezpečí. Pronásleduji ji střelcem. Černá královna znovu uhne – ale pořád je v ohrožení. Je to dětinské, mohl jsem hrozbu zatrhnout už před pěti tahy, když se objevila, ale je mi to jedno. I když je to malichernost, je to můj způsob, jak se tomu vzpírat. „Vzali jste mi telku a počítač? Zavřeli jste mě tady? No fajn, tak já se naučím hrát šachy nejmizerněji na světě. Uvidíme, jak se vám to bude líbit, seržante táto a velitelko mámo!“

Není to tak dobré, jako když Luke Skywalker vrací úder Impériu tím, že vyhodí do luftu Hvězdu smrti, jasně, ale co chcete, všichni musíme někde začít!

Prohlížím si v zrcadle vlasy. Tuhé, pevné, zrzavé. I táta byl zrzek, když byl mladší a než začal šedivět. Tvrdí, že nějakých změn si začal všimnout tak v patnácti nebo v šestnácti. Takže jdu v jeho stopách a zbývají mi už jenom rok dva zrzavosti, víc z toho nekouká.

Líbí se mi představa, že budu mít sem tam stříbrný vlas, ne všechny jako táta, jenom pár. A rozložených – nechci mít světlý flek na hlavě jako skunk! Jsem na svůj věk docela velký, vyšší než většina kamarádů, a urostlý. Nevypadám starší, ale kdybych měl pár šedivých vlasů, možná bych se ve špatném osvětlení už mohl vydávat za dospělého – a procat se na pár filmů přístupných až od osmnácti!

Dveře se otevřou. Je to Gret – a nesměle se usmívá. Z rozsudku jsem si odkroutil už devatenáct dnů. Nenávisti ke Groteskní Greteldě mám plnou hlavu. Kohokoli bych viděl radši.

„Vypadni!“

„Přišla jsem se usmířit.“

„Pozdě,“ zavrčím zle. „Už mi zbejvá jenom jedenáct dnů. Radši si to odsedím, než abych ti lez do...“ Zarazím se. V ruce má umělohmotný sáček. Je v něm něco bílého. „Co to je?“ ptám se podezřívavě.

„Dárek, abych ti vynahradila to domácí vězení.“ Položí mi sáček na postel. Vykoukne z okna. Závěsy jsou roztažené. Na římsu dopadá světlo měsíce ve třetí čtvrti. Na okně stojí nějaké šachové figurky z mojí minulé partie. Gret se zachvěje, pak se odvrátí.

„Máma a táta vzkazují, že můžeš jít ven, trest je u konce. Rozhodli se ukončit ho dřív.“

A odejde.

Zmateně rozervu plast. Uvnitř je kompletní dres Tottenham Hotspur, tričko, šortky i ponožky. Žasnu. Super Spurs jsou můj mančaft, fandím jim odjakživa. Máma mi jejich nejnovější soupravu kupovala na začátku každé sezóny, dokud jsem se nedostal do puberty a nezačal růst jako divý. Že prý mi další kupovat nebude, dokud nepřestanu růst – z toho posledního jsem totiž vyrostl za jediný měsíc.

Gret za to musela dát majlant, je to totiž nová souprava, ne zlevněná z minulé sezóny. Je to poprvé, co mi kdy dala dárek, když nepočítám Vánoce a narozeniny. A máma s tátou mi domácí vězení nikdy dřív nezkrátili – berou to velice přísně, když nám dají nějaký trest, musíme si ho odkroutit.

Co se to sakra děje?

Tři dny po mém předčasném propuštění. Kdybych říkal, že se dějí divné věci, dopustil bych se nejhoršího podhodnocení situace za deset let. Panuje u nás přesně taková atmosféra jako tehdy, když umřela babička. Máma s tátou chodí jako roboti a skoro nemluví. Gret sklíčeně posedává u sebe nebo v kuchyni, cpe se sladkostmi a nonstop hraje šachy. Je jako závislák. Je to bizarní.

Rád bych se jich na to zeptal, ale jak? „Mami, tati, nezmocnili se vašich těl náhodou mimozemšťani? Nebo snad někdo umřel a vy se mi to bojíte říct? Nebo jste všichni přestoupili do církve permanentní zbědovanosti?“

Ale žerty stranou, vážně mě to děsí. Mají nějaké tajemství, je to něco zlého a mně to nechťejí říct. Proč? Týká se to snad mě?

Vědí něco, co já nevím? Třeba... například...

(Tak do toho, kuráž a řekni to!)

Například že umřu já?

Blbost? Přeháním? Moc se domýšlím? Snad. Ale zkrátili mi trest. Gret mi přinesla dárek. A pořád vypadají, jako by se měli v tu chvíli rozbrečet.

Grubbsi Grady, že bys to měl spočítaný? Že bys o prázdninách chytil nějakou vražednou chorobu? Že bys měl od narození nějakou mozkovou poruchu? Že by tě žraly rakovinné buňky?

Jak jinak si to mám vysvětlit?

„Potěš mě svými ctěnými názory na balet.“

Dívám se na sestřihy z fotbalu. Jsme u televize sami s tátou. Když uslyším tu divnou otázku, co přiletěla tak zčistajasna, nakloním hlavu a pak pokrčím rameny. „Hovadina,“ odfrknu si.

„Takže si nemyslíš, že to je nesmírně překrásný umělecký žánr? A nikdy sis nepřál ho naživo shlédnout? Zaplavat si v Labutím jezeře nebo se dojmout s Louskáčkem?“

Potlačím zasmání. „Co to je, taháš mě za fusekli?“

Táta se usměje. „Jen jsem se chtěl ujistit. Dostal jsem skvělou nabídku lístků na zítřejší představení. Koupil jsem tři, protože jsem tušil, že tvoje reakce bude pramálo nadšená, ale pokud by ses chtěl svézt, nejspíš bych ještě jeden sehnal.“

„Ani náhodou!“

„Jen abys nelitoval.“ Táta si odkašle. „Hraje se v jiném městě a představení končí dost pozdě. Bude jednodušší, když na noc zůstaneme v hotelu.“

„Znamená to, že budu mít dům sám pro sebe?“ zeptám se nadšeně.

„Až tolik ti štěstí nepřeje,“ pousměje se táta. „Já si myslím, že jsi na to už dost velký, ale Sharon...“ to jako máma, „Sharon to vidí jinak, a ona je šéf. Budeš muset zůstat u tety Kate.“

„Bóže, nudná Káťa, už zas,“ zaskučím. Teta Kate je jen o pár let starší než máma, ale žije, jako by jí bylo devadesát. Má černobílý televizor, který zapíná výhradně na zprávy, a jinak pořád poslouchá rozhlas. „Nemoh bych místo toho spáchat sebevraždu?“ utrousím vtip.

„Takhle nežertuj!“ vyjede po mně táta až nečekaně zle. Ublíženě se na něj podívám a on se přinutí k chabému úsměvu. „Promiň. Měl jsem dneska moc práce. Takže to dohodnu s Kate.“ Když odchází, zapotácí se – jako kdyby byl nervózní. Na chvilku jako by všechno bylo normální, prostě jsme se s tátou pošťuchovali, a tak jsem na všechny nedávné obavy zapomněl. Jenže teď se mi to všechno naráz vrátilo. Pokud nejsem jednou nohou v márnici, proč ho ten bezvýznamný vtip tak rozhodil? Protože jsem byl zvědavý a měl jsem strach, připlížil jsem se ke dveřím a špehoval jsem, zatímco táta volal tetě Kate, aby zařídil, že u ní můžu přespát. V jejich hovoru ale nebylo nic podezřelého. Nemluvil o mně, jako bych to měl spočítané. Dokonce zakončil hovor veselým „tě pic“; ten staromódní obrat používá do telefonu často. Už jsem se chystal jít zpátky a dokoukat zbytek fotbalu, když tu jsem uslyšel od schodů, jak Gret něco tiše říká. „Nechtěl s námi?“

„Ne,“ odpověděl táta taky šeptem.

„Všechno je zařízené?“

„Ano. Přespi u Kate. Bude to jenom na nás třech.“

„Nešlo by počkat na příští měsíc?“

„Nejlepší bude udělat to hned – odkládání by bylo příliš nebezpečné.“

„Mám strach, tati.“

„Já vím, holčičko. Já taky.“

Pak ticho.

Maminka mě vyložila u domu tety Kate. U dveří si vždycky povídají o bezvýznamnostech, ale tentokrát měla máma moc naspěch, tak to rychle ukončila. Prý si musí pospíšet, aby na ten balet nepřijeli pozdě. Teta Kate jí to zbaštila, ale já už jejich krycí povídačku prokoukl. Nevím, co mají máma a spol. dneska v noci za lubem, ale rozhodně se nebudou koukat na bandu kašparů v trikotech, jak hopsají jako loutky.

„Bud' na tetičku hodný,“ řekla máma a pocuchala mi vlasy nad čelem.

„Ať se vám ten balet líbí,“ popřál jsem jí s neupřímným úsměvem.

Máma mě objala a potom i políbila. Ani si už nepamatuju, kdy mi naposledy dala pusu. Bylo na tom něco zoufalého.

„Mám tě ráda, Grubitschi!“ řekla chraplavě, skoro se vzlykem. Kdybych už tak nevěděl, že tu něco není vůbec, ale vůbec v pořádku, hrůza v jejím hlase by mě varovala. Ale protože jsem na to byl připravený, dokázal jsem se pousmát a odpovědět jí tónem Humphreyho Bogarta: „Já tebe taky, zlato.“

Máma odjela. Myslím, že u toho plakala.

„Udělej si pohodlí v obývací,“ uculovala se na mě teta Kate.

„Já nám pěkně uvařím čaj. A za chvíli budou zprávy.“

Hned po zprávách se omluvím, že mi je zle od žaludku a potřebuju si odpočinout. Teta Kate do mě narve tři velké lžíce rybího tuku a pak mě pošle na kutě.

Počkám pět minut, dokud se neozve pobrukování Franka

Sinatry – nudná Káťa toho modrookého sladouše miluje a vždycky se jí povede ho někde v éteru najít. Když zaslechnu, jak si s ním prozpěvuje nějaký staromódní sladák, proklouznu do přízemí a pak i ven z domu.

Nevím, co se děje, ale protože už je jasné, že pod drnem skončit nemám, rozhodl jsem se, že jim to prokouknu. Je mi jedno, do jakého průšvihů se dostali. Nedovolím mámě, tátovi a Gret, aby mě z toho vyšoupli, ať už je to jakkoli velký malér. Jsme jedna rodina. Měli bychom všemu čelit společně. Tak mě to máma s tátou odjakživa učili.

Rozběhnu se a těch šest kilometrů domů urazím, jak to nejrychleji jde. Můžou být kdekoli, ale začnu u nás doma. Pokud je tam nenajdu, začnu hledat stopy naznačující, kde by mohli být.

Vzpomenu si, jak táta říkal, že má strach. Jak se máma třásla, když mě objímala. Vzpomenu si, jak zněl od schodů Gretin hlas. Strachem se mi sevře žaludek. Nevšímám si toho, běžím stejnoměrným tempem a plivu a snažím se dostat z úst pachutí rybího tuku.

Doma. Zahlédnu záblesk z ložnice rodičů, světlo se prodralo místečkem, kde úplně nedoléhají závěsy. Neznamená to, že jsou doma. Máma vždycky někde nechá svítit, aby odradila lupiče. Proklouznu za dům a nakouknu oknem do garáže. Auto tam stojí. Takže tu jsou. A může to začít. Ať už to je, co to je. Doplížím se k zadním dveřím. Přidřepnu si, strčím do psích dvířek, naslouchám. Nic. Bylo mi osm, když umřel náš poslední pes. Máma řekla, že už nám žádného dalšího nepovolí, protože pak je něco na ulici přejede a jí je hrozně zatěžko je pohrblvat. Každých pár měsíců táta říká, že už konečně musí

psí dvířka zadělat, anebo rovnou vyměnit dveře, ale nikdy se k tomu nedostal. Podle mě si potají pořád myslí, že si to máma jednou rozmyslí. Táta má psy moc rád.

Když jsem byl malý, dokázal jsem dvířky prolézt. Máma mě musela přivazovat v kuchyni ke stolu, abych se nevyplazil z domu, když se zrovna nebude dívat. Teď už na to jsem moc velký, a tak zalovím pod kamenem ve tvaru pyramidy vlevo ode dveří a najdu rezervní klíč.

V kuchyni je zima. A neměla by, vždyť celý den hřálo sluníčko a je pěkná, vlháká noc. Jenže stejně je tu, jako když vlezete v supermarketu do uličky s mrazicími pulty.

Doplížím se ke dveřím do haly, zastavím se a znovu naslouchám. Nic.

Vyjdu z kuchyně, prohlédnu si pokoj s televizí, mámin načančaný obývací, kam proto Gret a já smíme jenom výjimečně. A tátovu pracovnu. Liduprázdno. A všude stejná zima jako v kuchyni.

Když vyjdu z pracovny, všimnu si něčeho divného a zarazím se. V jednom rohu je šachovnice. Tátova nejvzácnější. Figurky vytvořené podle postav z artušovské legendy. Ručně vyřezávané nějakým slavným uměleckým řemeslníkem v devatenáctém století. Stály fůru peněz. Táta mámě nikdy nepověděl, kolik přesně – neodvážil se.

Dojdu k šachovnici. Je z deset centimetrů silného mramoru. Jen před pár týdny jsem na tomhle hladkém povrchu s tátou hrál. Teď ho pokrývají hluboké, ohavné škrábance. Skoro jako od nehtů... jenže na světě není člověk, který by dokázal zarýt nehty do kusu mramoru. A všechny precizně vyřezané figurky zmizely. Šachovnice je prázdná.

Jdu nahoru po schodech. Nervozitou se potím. Prsty mám

pevně zaťaté. Dech se mi sráží před očima v páru. Tak trochu bych se nejraději sebral a utekl. Neměl bych tady být. Nemusím tady být. Nikdo se to nedozví, když vycouvám a...

V tom okamžiku se mi před očima mihne vzpomínka na to, jaký výraz měla ve tváři Gret, když jsem jí vyvedl tu lumpárnu s krysími střevy. Jak plakala. Jak trpěla. A jak se usmívala, když mi dávala dres Tottenhamu. Pořád se hádáme, ale hluboko v srdci ji mám rád. Vlastně ani ne tak hluboko.

Nenechám ji a mámu a tátu, aby sami čelili tomu maléru, i když nevím, co to je. Před nedávnem jsem si to říkal správně – jsme jedna rodina. Táta odjakživa tvrdí, že rodiny by měly držet pohromadě a hrát jako tým. Chci se toho účastnit taky – i když nevím, o co jde, i když máma s tátou udělali první poslední, aby mě z toho vynechali, a i když mě „to“ strašně děsí.

Podesta. Není tu taková zima jako v přízemí. Zkusím svůj pokoj, pak Gretin. Nikde nikdo. A dost teplo. U Gret taky zmizely figurky ze šachovnice. Ty moje nikdo nevzal, zato se válejí rozházené po podlaze a šachovnici mi někdo rozmlátil na kusy.

Šourám se blíž k ložnici rodičů. Od začátku jsem věděl, že budou právě tam. Jen jsem oddaloval okamžik pravdy. Když mi Gret chce ublížit, ráda mi říká, že jsem srab. Protože i když jsem tak velký, vždycky jsem dělal všechno možné, abych se vyhnul rvačkám. Někdy jsem si říkal (nebo se bál?), že má možná pravdu. Každý krok blíž k ložnici rodičů teď k mému vlastnímu překvapení dokazuje, že se mýlila.

Dveře jsou rozžhavené, jako kdyby za nimi hořelo. Přitisknu na dřevo ucho – kdybych uslyšel popraskávat plameny, rozběhnu se rovnou k telefonu a vytočím hasiče. Ale nepraská

tam nic. A necítím kouř. Jen hluboké, namáhavé funění... a podivný zvuk, jako když něco odkapává.

Pokládám ruku na kliku. Prsty se odmítají pohnout. Ucho pořád tisknu na dveře a čekám... a modlím se. Z levého oka mi vyhrkne slza. Samým horkem mi uschne už na tváři.

Uvnitř pokoje se někdo uchechtne – hluboko, hrdelně, surově. Není to ani máma, ani táta, ani Gret. Ozve se trhavý zvuk a po něm prasknutí a křupnutí.

Moje ruka stiskne kliku.

Dveře se otevřou.

Za nimi je peklo.

DÉMONI

Všude krev. Pekelné cákance a louže zaschlé krve. Zběsilé šmouhy na podlaze a na stěnách.

Až na to, že stěny nejsou stěny. Ze všech stran mě obklopují pavučiny. Miliony vláken, leckterá jsou ale silnější než moje paže, některá se spojují do uspořádaných vzorů, jiná se chaoticky rozbíhají. Spousta vláken je potřísněná krví. A za vrstvou pavučiny jsou další vrstvy... celé hradby pavučin se táhnou, kam až dohlédnu. Donekonečna.

Odtrhnu oči od stěn. Rychle si v duchu pořizuju snímky dalších podrobností. Jsem otupělý. Funguju jako stroj.

To odkapávání... hlavou dolů visí uprostřed místnosti od pavučinového stropu nějaké tělo. Bez hlavy. Z krku jako ze zejícího červeného „O“ odkapává krev na podlahu. To tělo poznávám, i když je bezhlavé.

„TATI!“ zařvu, až mi to skoro roztrhá hlasivky na kusy.

Vlevo ode mě se nějaká odporná stvůra obrátí a zavrčí. Má tělo ohromného psa a hlavu krokodýla. Pod tím leží nehybně... máma. Nebo to, co z ní zbylo.

Zprava se ozve děsivé zavytí. Gret! Sedí na podlaze, upírá na mě oči, kývá se sem a tam, tvář má bílou, tedy kromě míst pokrytých krví. Zavolám na ni. Napůl se otočí a mně dojde, že ji něco rozpůlilo. Nehýbe se sama, jen za ní, v prohlubni místo zad, cosi je a pohybuje s ní jako s loutkou.

To „něco“ pak odstrčí Gret stranou. Je to dítě, ale ne dítě z tohoto světa. Má to tělo tříletého dítěte, jenže hlava je větší než

hlava kteréhokoli normálního dospělého. Kůži má bledě zelenou. Oči žádné – v prázdných důlcích poblikává po jedné ohnivé kuličce. Vlasy taky žádné – a přece se na hlavě něco hýbe jako živé. Když ten pekelný spratek popojde blíž, uvidím, že to jsou švábi. Živí. Cpou se hnijícími tkáněmi.

Krokodýlopes se odtrhne od mámy a taky se blíží ke mně, jen si letmo vymění pohled s obludným dítětem a to jde pořád dál.

Nemůžu se hnout. Strach se mě naprosto zmocnil. Dívám se na mámu, na tátu, na Gret. Všichni rudí. Všichni mrtví.

To není možné! To se nemohlo stát! Je to jenom zlý sen – musí být!

Jenže ani v tom nejděsivějším zlém snu jsem si nedokázal představit něco takového. Vím, že to je skutečné, jednoduše proto, že to je příliš úděsné, než aby to skutečně nebylo.

Stvůry jsou už skoro u mě. Krokopes hladově zavrčí. Pekelný spratek se děsivě šklebí a zvedá ruce – v každé dlani má drobná ústa plná ostrých zubů. Bez jazyka.

„Ale to se podívejme,“ řekne někdo a obě stvůry se zastaví pár kroků přede mnou. „Koho to tady máme?“

Zpoza shluku pavučin vyklouzne nějaký muž. Hubený. Má světle červenou kůži, je znetvořený, hrbolatý, jako kdyby ho uplálali z barevného těsta. Ruce má deformované, skrz kůži trčí kosti, jeden prst splývá s druhým. Je holohlavý. Má divné oči... nikde žádné bělmo, jen tmavorudé duhovky a ještě tmavší zorničky. Na levé straně hrudi zeje rozeklaná díra. Je do ní jasně vidět. Uvnitř jsou... hadi. Desítky maličkých, syčících, svíjejících se hadů s dlouhými zakřivenými zuby.

Pekelný spratek vyjekne a napřáhne se po mně. Zuby v jeho drobných tlamách se vztekle rozevírají a cvakají.

„Přestaň, Artérie,“ řekne velitelským tónem muž – netvor –

a přikročí blíž ke mně. Ne... nepřikročí... spíš doklouzá. Nemá chodidla. Hrboлатé tkáně nohou dole končí rozervanými cáry, které nevisí až na podlahu. Vznáší se nad zemí.

Krokopes vztekle štěkne a plazí oči se mu blýskají hladem a nenávistí.

„Počkej, Cévo,“ poručí mu netvor. Přistoupí ke mně. Zastaví se a prohlíží si mě nepřírozeně rudýma očima. Má drobná ústa. Bílé rty. Vypadá smutně – smutnějšího tvora jsem jaktěživ neviděl.

„Ty jsi Grubitsch,“ řekne nerudně. „Poslední z Gradyových. Nemáš tu co dělat. Rodiče si přáli, abys byl tohohle zármutku ušetřen. Proč jsi přišel?“

Nedokážu odpovědět. Nepatří mi vlastní tělo, snad až na oči, které bez ustání bloudí a zkoumají, i když bych byl radši, aby toho nechaly, úplně se zavřely a zabránily mi v pohledu na cokoliv.

Pekelný spratek vydá hrdelní zvuk a znovu se po mně natáhne.

„Můj rozkaz porušíš jen na vlastní nebezpečí, Artérie,“ řekne netvor tiše. Děsivé dítě spustí ruce k bokům, šourá se pozadu zpátky a oheň v očích mu pohasíná. Krokopes couvá taky. Oba mě ale dál pozorně sledují.

„Tolik smutku,“ vzdychne si netvor – a v jeho hlase zní nefalšovaný zármutek. „Rodiče mrtví. Sestra mrtvá. Sám na celičském světě. Vydán na pospas démonům. A přitom nemá ani ponětí, kdo jsme a proč jsme tady.“ Odmlčí se a na chvíli se zatváří pochybovačně. „Skutečně to nevíš, že, Grubitschi? Nikdo ti nic nevysvětlil, nevyličil ti, kdo je to ten lysý Lord Lítost?“

Pořád nedokážu odpovědět, ale on mi naprostou nevědomost vyčte z očí a usměje se, lehce, bolestně. „Já si to myslel,“ dodá.

„Chtěli tě ochránit před krutostí světa. Hodní, milující rodiče. Bude se ti po nich stýskat, Grubitschi... ale ne dlouho.“ Stvůry vlevo a vpravo ode mě vydají hnusné, chechtavé zvuky. „Tvůj žal bude mít krátký život. Za několik chvil na tebe pošlu svoje fámuly a všechno vbrzku skončí. Přejde bolest, strašná bolest, ale pak nastane naprostý mír zásvětí. Smrt přijde jako požehnaní, Grubitschi. Na konci ji rád uvítáš... stejně jako tví rodiče a tvoje sestra.“

Netvor se vznáší kolem mě. Uvědomím si, že nemá nos, jen dvě veliké díry nad horním rtem. Když klouže kolem, začenicchá – a já kdovíjak vím, že cítí můj strach.

„Chudáčku Grubitschi,“ ucedí a znovu se přede mnou zastaví. Takhle zblízka vidím, že jeho červená kůže je narušená drobnými prasklinami, ze kterých se cedí kapky krve. Taky si všimnu, že pod oběma pažemi má několik výrůstků, jsou po každé straně tři, složené na břiše. Vypadají jako tenké malícké paže, ale taky to můžou být jen divně tvarované kožní záhyby.

„C-co... co... jsi... zač?“ zaskučím, tak tak že dostanu ta slova skrz drkotající zuby.

„Začátek i konec tvého největšího smutku,“ odpoví netvor. Řekne to věcně – ne jako by se vychloubal.

„Ma-máma?“ zajíknu se. „Táta? Gr-Gr... Gr...“

„Mrtví,“ zašeptá a potřese hlavou, až z trhlin na krku vytryskne krev. „Zapamatuj si je, Grubitschi. Vybat si ty nejkrásnější okamžiky. Potěš se s nimi v těchto svých posledních chvilkách. Zaplač si nad nimi, Grubitschi. Dej mi svoje slzy.“

Chtivě se usměje a pravačkou se natáhne k mojí tváři. Přejede mi srostlými prsty po levé lici hned pod okem, jako kdyby ze mě chtěl vymámit slzy.

Dotyk jeho kůže – vlhký, hrubý a lepkavý – mě odpuzuje. Bez

přemýšlení se k peklu, ve které se změnila ložnice mých rodičů, obrátím zády – a prchám. Netvor za mými zády se temně uchechtne, odkašle si a řekne: „Cévo. Artérie. Je váš.“

A dvě obludy se zlomyslným, zákeřným zavytím zahájí štvání.

Podesta. Vrčení a skřípání zubů se s každou vteřinou blíží. Skoro mě mají. Podklouznou mi nohy. Svalím se na podlahu. Něco přese mě přeletí a vrazí do stěny nad schody – je to ten krokopes, Céva.

Maličká ruka mi šátrá po levém kotníku. Artérie mi sevře zuby záložky džín. Instinktivně se odtáhnou. Ozve se trhavý zvuk – dlouhý pruh látky se čistě oderve. Noze se nic nestalo. Artérie se převálí na záda a dusí se džínovinou.

Céva se vyškrábe na nohy, potřepe podlouhlou ještěří hlavou. Upřu oči na nohy té potvory. Nekončí psími tlapami, ale maličkýma lidskýma rukama s dlouhými, zakrvácenými, polámanými ženskými nehty.

Štrachám se kolem Cévy po břiše, soukám se dolů po schodech a zajíkám se děsem. Koutkem oka sleduju Artérii, jak plive džínovinu, pak vyskočí na nohy a hrne se za mnou.

Céva dřepí nad schody, plazí oči má plné vzteku, je přichystaná ke skoku. Ale zrovna když se po mně vrhá, vrazí do ní Artérie. Céva vyjekne, protože ji její společník nechť přimáčkne na stěnu. Artérie zaskučí jako dítě, skopne si Cévu z cesty a potácí se dolů ze schodů, za mnou.

Dostanu se rukama na podlahu. Vyhrabu se na nohy a vyrazím k domovním dveřím. Artérie pořád nesešel se schodů, takže před ním mám slušný náskok. Povede se mi to! Ještě pár kroků a...

Něco se mi neskutečně rychle proplete mezi nohama. Ozve se ostrý, rachtavý zvuk. Dveře se zatřesou. Dole u nich se Artérie narovná a zazubí se na mě. Groteskní pekelný spratek si mne pravé rameno, kterým vrazil do dveří. Oheň v očích mu plane jasněji než kdy předtím. Tlamu má rozevřenou a křivou. Jazyk žádný, jen ta zející, krvavě rudá držka.

Nesouvisle na Artérii něco zařvu, pak chmátnu po telefonu položeném na stolku – je to nejbližší předmět, na který dosáhnu – a vši silou jím po démonovi mrštím. Artérie svižně uhne. Je to neuvěřitelné, ale telefon prorazí dveře a skončí až venku na ulici.

Nemám čas, abych mohl o tom nemožném siláckém výkonu přemýšlet. Artérie na chvilku ztratil orientaci. Céva je teprve v půlce cesty ze schodů. Ještě můžu uniknout... když budu jednat rychle.

Svižně se otočím a skáču ke kuchyni a k zadním dveřím. Artérie pochopí, co mám v úmyslu, a zahuláká na Cévu. Krokočubka seskočí ze schodů a letí mi přímo na obličej, jde mi po krku. Zvednu ruku a odrazím ji. Céva se mi chytí za paži zuby, prokousne látku košile, vyhryzne mi do předloktí tři hluboké rýhy.

Vyjeknu bolestí a vykopnu po krokodýlí hlavě. Zasáhnu zrovna pod špičkou rypáku. Cévě odletí hlava dozadu, hekne a celá se odvalí.

Nezastavím se, nepodívám se po Artérii. Proletím kuchyní a vrhám se ke dveřím. Sevřu prsty na dveřním knoflíku a otočím jím... jenže opačným směrem! Takže znovu. Cvak. Dveře se otevrou...

...a zase se zabouchnou, protože do nich vletí Artérie. Démon vrazí do dveří tak silně, až mě to odhodí stranou. Odvalím se

prýč, na chvilíčku mimo nebezpečí. Když se posadím, Artérie se už vzpamatoval a stojí přede mnou ve dveřích, nohy i ruce má rozprážené, tři sady zubů se lesknou v narudlém světle, které vrhá oheň v jeho jinak prázdných očních důlcích.

Couvám před tím zeleným pekelným spratkem pozpátku po kolenou. Stát – za mnou něco vrčí. Vyděšený letmý pohled. Céva se blíží a zahrazuje mi ústupovou cestu.

Jsem přímo mezi nimi.

Artérie se usmívá. Ví, že je po mně. Jeden šváb mu spadne z hlavy, přistane na zádech, otočí se. Začíná lézt někam pryč. Artérie na něj šlápne a rozdrtí ho. Pak zvedne nohu proti mně a ukáže mi na ní rozmačkané zbytky hmyzu. Pekelně se rozesměje.

Za mnou se ozve praskavý zvuk. Cítím pach krve a hniloby. Céva je už skoro u mě. Artérie sykne... chtěl by si toho masakru užít taky, ale dává si pozor. Neopustí svoje místo u dveří. Lepší bude zůstat tam a dívat se, jak mě zabije Céva, než aby šel po mně a nechal dveře nehlídané. Cítím, jak se démon bojí toho v patře. Říkal, že ti dva jsou jeho fámulové – a to znamená, že on je jejich pán.

Céva mi vrazí do zad kožnatým rypákem. Hrdelně zavrčí. Je po všem. Jsem vyřízený. Mrtvý, jako máma a táta a...

„Ne!“ zařvu, až se démoni polekají. Hlavou mi bleskne telefon, který proletěl silným dřevem domovních dveří, a taky to, jak rychle se pohybuje Artérie. Upřu pohled na psí dvířka. Jsou tak malá, že se tam nevejdu, ale na to teď nemyslím. Zaměřím se jenom na únik.

Zapřu se nohama. Přejdu do dřepu. Vymršťím se ke psím dvířkům zrovna ve chvíli, kdy po mně Céva chňapne zuby. Proletím vzduchem rychleji, než by jakýkoli člověk měl nebo

dokázal. Artérii ohýnky v důlcích polekaně zaplanou. Démon secvakne tenounké nožky k sobě. Pozdě! Než je sevře, letím ven, prsty odrazím psí dvířka z cesty, paže, tělo a nohy následují. Za mnou zní jak a vytí. Ale teď už mi nemůžou ublížit. Letím... ven... jsem volný!

Vznáším se. Paže rozpřahuju jako křídla. Jásám. Kouzlo. Chvilková radost. Připadám si neporazitelný jako...

Třísk!

Můj let rázně ukončí zahradní plot. Dopad na zem je tvrdý. Zvedám se, skučím a sípu. Jak jsem prosvištěl hrubým dřevem plotu, mám pořezaný pravý loket. Jsem zpitomělý. Potácivě vstanu. Je mi zle.

Vzpomenu si na démony. Střelím pohledem po psích dvířkách. Chystám se rozběhnout...

...a pak se zarazím. Není po nich ani vidu. Obyčejný noční klid. Nepronásledují mě.

Upřeně se dívám na psí dvířka – jsou tak maličká – a pak na svoje paže a nohy. Na tři rudé rýhy vyhryznuté Cévou. Na košili a džíny, rozervané tam, kde po mně démoni chňapali. O levou botu jsem přišel... nejspíš mi v letu spadla. Ale jinak jsem v pořádku.

To nejde! I kdyby psí dvířka byla větší, nemohl bych jimi proletět takovou rychlostí, protože to bych se celý rozmlátil. Tak jak se mi...?

Všechny otázky odumřou nevyslovené, protože se mi vybaví hrůzná podívaná z ložnice.

„Mami,“ vzlyknu a potácím se zpátky k zadním dveřím domu. S rukou na kulové klice se zarazím. Skoro jí otočím. Nedokážu to.

Padnu na kolena. Opatrně strčím do psích dvířek, aby se otevřela. Nakouknu do kuchyně. Démoni nikde... ale spousta krvavých otisků na dlaždicích dokazuje, že jsem si honičku jen tak nevymyslel.

Vstanu. Znovu se pokusím vejít. Ale nedokážu se k tomu přinutit. Vzpomínky jsou příliš děsivé. Démoni příliš hrozí. Kdybych mohl rodičům a sestře pomoci, snad by to bylo jiné. Jenže jsou mrtví, všichni, a já mám příliš zdravého rozumu (nebo ne dost odvahy) na to, abych riskoval život kvůli třem mrtvolám.

Couvnu ode dveří a zadívám se nahoru na dům. Zvnějšku vypadá jako všechny ostatní. Žádné pavučiny. Ani krev. Obvyčné stěny a okna.

„Gret,“ ucedím bezmyšlenkovitě. „Nestačil jsem se ti omluvit za ty krysí střeva.“

Chvilku na to otupěle a líně myslím, pak zakloním hlavu, otevřu ústa a dám se do křiku.

Je to ale křik beze zvuku. Čirá nenávist. Čirý smutek. Sbírá se někde hluboko uvnitř mě a vyráží ven se stejně nemyslitelnou prudkostí, jakou jsem v sobě našel, když jsem mrštil telefonem po Artérii a když jsem proskočil psími dvířky.

Sklo v oknech se tříští, letí dovnitř, rve závěsy na cáry, pokrývá podlahy ostrými průhlednými střepy. Sklo v domech po obou stranách se rozbíjí taky. A zrovna tak ve všech autech a pouličních lampách, co jsou poblíž.

Řvu tak dlouho, jak jen dokážu – snad celou minutu bez přestání –, pak upadnu do mlčení stejně všeobjímajícího, jako byl ten křik. To ticho je oddělené od všeho. Skoro pevně jako hmota. Žádný zvuk se neproplíží dovnitř, žádný neunikne ven.

Po chvíli začnou ze sousedních domů vycházet lidé, jsou otře-

sení, opatrně se trousí ke zdroji toho šíleného zavytí. Vidím, jak se jim pohybují ústa, ale otázky neslyším, neslyším ani jejich výkřiky, když vejdou do domu a krátce nato se vyřítí zase ven a jsou bledí ve tvářích a oči třeští hrůzou.

Jsem svět sám pro sebe. Svět ze samých pavučin a krve. Démonů a mrtvol. Zlých snů a děsu. Od téhle noci dál se tenhle svět bude jmenovat... můj domov.

DERVISH

Ztracený, vířící čas. Zmatené události. Přelétávám do reality a zase ven z ní. Chvilku jsem tady, pak jsem zase pryč, šílenství a démoni mě znovu získali.

Světlo. Teplý pokoj. Policisté. Jsem zabalený do dek. Nějaký pán s laskavým výrazem mi podává hrnek horké čokolády. Beru si ho. Na něco se ptá. Slova prolétávají mimo mě, skrze mě. Dívám se do tmavé tekutiny v hrnku a pomalu zase mizím pryč z reality. Abych se nemusel vrátit mezi noční můry, zvedám hlavu a soustředím se na jeho pohybující se rty.

Pak dlouho... nic. Potom šepot. Sílí. Jako když zesilujete hlasitost na televizoru. Všechna slova mi nedávají smysl, protože uvnitř v hlavě se mi ozývá hromový rachot, ale základní význam chápu. Vyptává se mě na vraždy.

„Démoni,“ utrousím, je to první, co ze mě vyšlo do toho srdce-rvoucího výkřiku.

Jeho obličej se rozjasní, honem se nakloní blíž. Další otázky. Přicházejí rychleji než předtím. Hlasitěji. Naléhavěji. Mezi bláboly slyším otázku: „Viděl jsi je?“

„Ano,“ krákorám. „Démoni.“

Zamračí se. Zeptá se na něco jiného. Přestanu ho vnímat. Svět začíná od okrajů hořet. Kolem mě se shlukuje koule ze samého šílenství, vězní mě, hltá mě, odřezává všechno kromě zlých snů.

Jiná místnost. Jiní policisté. Naléhavější než ten poslední. Ne tak laskaví. Ptají se hlasitě, dívají se přímo na mě, drží mi hlavu

zdvíženou, dokud se naše pohledy nesetkají, dokud jim nevěnuju pozornost. Jeden přede mnou podrží fotografii – je červená, je na ní tělo rozervané vejpůl.

„Gret,“ zasténám.

„Vím, že to je těžké,“ říká jeden policista a v hlase se mu do soucitu mísí netrpělivost. „Ale viděl jsi, kdo ji zabil?“

„Démoni,“ vydechnu.

„Démoni neexistují, Grubbsi,“ zavrčí policajt. „Jsi dost starý na to, abys to už věděl. Podívej, chápu, že je to pro tebe těžké,“ zopakuje, „ale musíš se soustředit. Musíš nám pomoci, abychom našli lidi, co to spáchali.“

„Jsi náš jediný svědek, Grubbsi,“ ucedí jeho kolega. „Viděl jsi je. Nikdo jiný je neviděl. Víme, že na to teď ještě nechceš myslet, ale prostě musíš. Udělej to pro svoje rodiče. Pro Gret.“

Druhý polda mi znovu zamává před obličejem fotkou. „Řekni nám něco... cokoli!“ prosí. „Kolik jich bylo? Viděl jsi jim do tváře, anebo měli masky? Kolik jsi toho viděl? Mohl bys...?“

Blednou, mizí. Pá pá, pánové. Vítám tě, hrůzo.

Ječení. Ohlušující křik. Rozhlížím se, kdopak to dělá takový rámus a proč je někdo neumlčí. Potom mi dojde, že to řvu já. Bílá místnost. Bílá látka mi pevně tiskne ruce k tělu. Ještě nikdy jsem to neviděl doopravdy, ale vím, co to je – svěrací kazajka.

Zaměřím se na to, abych přestal křičet, a hluk pomalu odeznívá a mění se v kňučení. Nevím, jak dlouho jsem hulákal, ale v krku mám sucho a bolí mě tam, jako kdybych celé týdny bez přestávky zkoušel, kolik vydrží.

Vlevo ode mě je stoleček, na něm držák a v držáku kelímek z tvrdého plastu. Trčí z něj brčko. Chytím rty konec brčka

a piju. Dietní cola. Polykání bolí, ale po několika doušcích mi to udělá ohromně dobře.

Po tom posílnění si prohlížím celu. Polstrované stěny. Tlumené světlo. Ocelové dveře, nahoře mají místo skla silnou desku z průhledného plastu.

Dopotácím se k ní a vyhlídnu ven. Moc toho vidět není, venku je tma, takže plast hlavně odráží jako improvizované zrcadlo. Prohlídnu si v něm vlastní obličej. To nejsou moje oči – podlité krví, běsné, kolem mají černé kruhy. Rty jsou rozkousané na cáry. Na obličejí mám škrábance – které jsem si udělal sám. Vlasy mám ostříhané nakrátko, víc, než by se mi zamlouvalo. Na čele velká nachová modřina.

Na druhé straně skla najednou vykoukne obličej. Polekaně ucuknu. Dveře se otevrou a vejde tělnatá, usměvavá žena. „Nic se neděje,“ povídá klidně. „Jmenuju se Leah. Starala jsem se o tebe.“

„K..k...kde to jsem?“ zajímám se.

„Tam, kde je bezpečno,“ odpoví. Nakloní se a dotkne se dvěma měkkými, šetrnými prsty podlitiny na mém čele. „Prožil sis peklo, ale už budeš v pořádku. Odsud už vede cesta jenom nahoru. Teď, když už ses vymanil z deliria, můžeme spolu...“ Přestanu vnímat, co Leah říká. Jako bych za ní ve dveřích spatřil dvojici démonů – Cévu a Artérii. Co je ve mně přičetného, to ví, že nejsou skuteční, jsou to jen vidiny, jenomže tahle moje část už nedokáže ovládat moje smysly. Odcouvám až k jedné polstrované stěně a tupě zírám, jak ti iluzorní démoni skotačí po mojí cele, dělají sprostá gesta a pantomimicky mi vyhrožují.

Leah pořád mluví. Vymyšlení Céva s Artérií pořád hopsají. A já kloužu zpátky do svého krunyře zlých snů – a skoro jsem za to rád.

Dovnitř a ven. Klidné chvilky reality. Náhlé záblesky nepřítel-
nosti a děsu.

Drží mě v jednom ústavu pro lidi, kteří se dostali do potíží –
víc mi toho ošetřovatelky neřekly. Jméno žádné. K jiným pa-
cientům mě nepouštějí. Bílé pokoje. Sestry a ošetřovatelé –
Leah, Kelly, Tim, Aleta, Emilia a další, všichni milí, starostliví,
všichni neschopní vytáhnout mě z mých zlých snů, když na mě
uhodí. Lékaři, neobtěžuju se zapamatovávat si jména. Pravi-
delně mě vyšetřují. Dělají si poznámky. Vypyávají se.

„Co jsi viděl?“

„Jak ti zločinci vypadali?“

„Proč jim pořád říkáš démoni?“

„Víš přece, že démoni nejsou. Kdo byli ti skuteční vrazi?“

Jeden se zeptal, jestli jsem ty vraždy spáchal já. Vlastně jedna,
taková šedovlasá paní s pichlavýma očima. Ne tak laskavá jako
ostatní. Hra na „hodného doktora“ a „zlého doktora“. Jak čas
utíká, doráží na mě pořád víc. Naléhá. Ukazuje mi fotky, ze
kterých pak pláču.

Začnu jí říkat doktorka Řezníková, ale jen pro sebe, ne nahlas.
Jakmile za mnou s těmi otázkami a pichlavýma očima přijde,
otevřu se nočním můrám – vždycky se totiž vznášejí někde
na okraji, čekají na mě – a jsem pro skutečný svět ztracený. Po
několika takových záměrných pádech do nevědomí se zřejmě
rozhodnou té šokové taktiky nechat, a doktorka Řezníková za
mnou přestane chodit.

Čas se vleče, anebo mizí ve zlých snech. Žádný obyčejný čas
není. Žádná poklidná odpoledne nebo tichá rána. Na vraž-
dy se nedá zapomenout. Žal a strach mi poskvřily všechny
chvilky, kdy jsem při vědomí i kdy spím, všechny do poslední.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.